

Αριθμός απόφασης 11982/2021

Αριθμός εισαγωγής : 6870/2017

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 30ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Μαΐου 2021, με δικαστή την, Πρωτοδίκη Δ.Δ., και γραμματέα την, δικαστική υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την αγωγή με χρονολογία κατάθεσης 29.6.2017,

τ ω ν: 1) ΘΜ κ.λπ. (σύνολο 50)

κ α τ ά τ ω ν : α) νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.) και ήδη του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ε – Ε.Φ.Κ.Α.), κατ' άρθρα 51 παρ. 1, 53 παρ. 1 περ. Α και 70 παρ. 9 του ν.4387/2016 (ΦΕΚ Α'85) και 1 του ν. 4670/2020 (ΦΕΚ Α'43) νομίμως εκπροσωπούμενου από το Διοικητή του, ο οποίος παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ., του πληρεξουσίου δικηγόρου και β) ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών» (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), και ήδη του προρρηθέντος ν.π.δ.δ. «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ε - ΕΦΚΑ), κατ' άρθρο 1 του ν.4670/2020, νομίμως εκπροσωπούμενου από το Διοικητή του, ο οποίος παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία.

Σκέφθηκε κατά το νόμο.

Η κρίση του είναι η εξής :

1. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, το αίτημα της οποίας μετατράπηκε εν μέρει από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό για τα ποσά των πέρα των 6.000 ευρώ, με προφορική δήλωση του δικηγόρου που παρέστη στο ακροατήριο και καταχωρίστηκε στα πρακτικά, καθώς και με το νομοτύπως κατατεθέν στις 26.5.2021 υπόμνημα, οι ενάγοντες, συνταξιούχοι του πρώτου των εναγομένων Ε.Φ.Κ.Α. (και ήδη ε - Ε.Φ.Κ.Α.), ως προς την κύρια σύνταξή τους, καθώς και του δεύτερου αυτών Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (και ήδη ε – Ε.Φ.Κ.Α.), ως προς την επικουρική σύνταξή τους, ζητούν :

α) να υποχρεωθεί το πρώτο εναγόμενο να τους καταβάλει το ποσό των 6.000 ευρώ και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτού να τους καταβάλει τα (πέρα των 6.000 ευρώ) αναλυτικώς αναγραφόμενα στο δικόγραφο της αγωγής ποσά, τα οποία αντιστοιχούν στις

αντισυνταγματικές και αντίθετες σε υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις, κατά τους ισχυρισμούς τους, περικοπές των κύριων συντάξεών τους, κατά το χρονικό διάστημα από 10.6.2015 έως 31.3.2017, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012 (Α' 40) και του άρθρου πρώτου Υποπαράγραφοι ΙΑ.5 παρ. 1 και ΙΑ 6 παρ. 3 του ν. 4093/2012 (Α' 222) και

β) να υποχρεωθεί το δεύτερο εναγόμενο να τους καταβάλει τα αναλυτικώς αναγραφόμενα στο δικόγραφο της αγωγής ποσά, τα οποία αντιστοιχούν στις αντισυνταγματικές και αντίθετες σε υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις, κατά τους ισχυρισμούς τους, περικοπές των επικουρικών συντάξεων, κατά το ίδιο ως άνω χρονικό διάστημα.

Τα ανωτέρω ποσά οι ενάγοντες ζητούν νομιμοτόκως, από το τέλος κάθε μήνα κατά οποίο επεβλήθησαν οι περικοπές των συντάξεών τους (κύριας και επικουρικής) κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, άλλως από την επίδοση της αγωγής. Τέλος, με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες ζητούν να υποχρεωθούν τα εναγόμενα να τους καταβάλλουν, κατ' άρθρο 932 Α.Κ., το ποσό των 500 ευρώ στο καθένα, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από την ανωτέρω αιτία.

2. Επειδή, οι των εναγόντων δεν νομιμοποίησαν τον υπογράφοντα το δικόγραφο και παραστάντα κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, δικηγόρο, με κάποιον από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 30 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999, Α' 97) τρόπους, πάντως, δε, εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 82 του ν. 4790/2021 (Α' 48) επταήμερης προθεσμίας από τη συζήτηση δεν προσκόμισαν νομιμοποιητικά έγγραφα. Κατά συνέπεια, η αγωγή είναι απορριπτέα, ως προς αυτούς, ως απαράδεκτη, κατ' εκτίμηση, όμως, των περιστάσεων, πρέπει να απαλλαγούν από τα δικαστικά έξοδα των εναγομένων (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κ.Δ.Δ.).

3. Επειδή, με το άρθρο 51 παρ. 1 του ν. 4387/2016 (Α' 85) συστήθηκε ως Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου ο «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.) με χρόνο έναρξης λειτουργίας την 1η Ιανουαρίου 2017, ο οποίος μετονομάστηκε, δυνάμει του άρθρου 1 του ν. 4670/2020 (Α' 43), από 1.3.2020, σε «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ε – Ε.Φ.Κ.Α.). Εξάλλου, όπως προβλέπεται στο ίδιο άρθρο 1 του ν. 4670/2020, από 1.3.2020, το Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. εντάχθηκε στον ε.-Ε.Φ.Κ.Α., ενώ το ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.» καταργήθηκε και ο ε.-Ε.Φ.Κ.Α. κατέστη οιονεί καθολικός διάδοχος αυτού και συνεχίζει τις εκκρεμείς δίκες (Σ.τ.Ε. 863/2020). Ενόψει τούτων, νομίμως παρίσταται και συνεχίζει την παρούσα δίκη, για τις περικοπές που αφορούν την κύρια και

επικουρική σύνταξη των εναγόντων ο «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ε – Ε.Φ.Κ.Α.). Κατά τα λοιπά, η κρινόμενη αγωγή ασκείται παραδεκτός και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω στην ουσία της.

4. Επειδή, με τις 2287 - 90/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κρίθηκε ότι με την εμφάνιση της οξείας δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπισθεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και η διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από το Δημόσιο και από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης.

Οι περικοπές και οι μειώσεις αυτές, οι οποίες ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδείας του Δημοσίου και των οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 3833/2010 (Α' 140), άρθρο τρίτο παρ. 6, 10-14 του ν. 3845/2010 – Α' 65, άρθρο μόνο του ν. 3847/2010 (Α' 67), αντιστοίχως], συνεχίσθηκαν δε με τη θέσπιση της εισφοράς αλληλεγγύης των συνταξιούχων του Δημοσίου και των λοιπών συνταξιούχων οργανισμών κύριας ασφάλισης (άρθρο 11 του ν. 3865/2010 – Α' 120 και άρθρο 38 του ν. 3863/2010 – Α' 115, αντιστοίχως), την αναπροσαρμογή και τη συμπλήρωση της εισφοράς αυτής και την επέκτασή της και στην επικουρική ασφάλιση (άρθρο 44 παρ. 10-13 του ν. 3986/2011- Α' 152, άρθρο 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 – Α' 180), καθώς και με τις μειώσεις στις συντάξεις των κάτω των 55 ετών συνταξιούχων κατά 40%, για το πέραν των 1.000 ευρώ ποσό αυτών, περαιτέρω δε με μειώσεις στις κύριες και επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν, αντιστοίχως, τα 1.200 και τα 150 ευρώ (άρθρο 1 παρ. 10 και άρθρο 2 παρ. 1-5 και 14 του ν. 4024/2011 – Α' 226), εντάσσονται στις δέσμες μέτρων που έχουν ως βάση τις προβλέψεις του πρώτου "Μνημονίου" και του πρώτου "Μεσοπροθέσμου Πλαισίου" και συνιστούν μέτρα "άμεσης απόδοσης" για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα. Με τα δεδομένα αυτά, οι προαναφερθείσες περικοπές, έχοντας αποφασιστεί υπό την πίεση των ως άνω όλως εξαιρετικών περιστάσεων και επιβαλλόμενες, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης, δεν παραβιάζουν τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 παρ. 1 του Συντάγματος.

Ειδικότερα, οι παραπάνω περικοπές, εν όψει του ύψους και των εν γένει χαρακτηριστικών τους, καθώς και των συνθηκών υπό τις οποίες θεσπίστηκαν, ούτε στην

αρχή της αναλογικότητας αντίκεινται, καθώς δεν παρίστανται, πάντως, απρόσφορες ή μη αναγκαίες να υπηρετήσουν τον δημόσιο σκοπό για τον οποίο επιβλήθηκαν, ούτε τον πυρήνα του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση προσβάλλουν, καθώς δεν υφίστανται σοβαρές ενδείξεις ότι θίγουν το εγγυημένο από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης των συνταξιούχων. Ενόψει, άλλωστε, των ανωτέρω συνθηκών της θέσπισής τους, δεν απαιτείτο περαιτέρω εκτίμηση των επιπτώσεών τους από τον νομοθέτη.

Τέλος, δεν δύναται να γεννηθεί ζήτημα παραβίασης της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι τα ληφθέντα μέτρα επιβλήθηκαν, όπως αναφέρθηκε, εν όψει έκτακτων και απροβλέπτων συνθηκών και είχαν επείγοντα χαρακτήρα. Κατόπιν αυτών, οι πιο πάνω διατάξεις, κατά το μέρος που επιβάλλονται με αυτές οι προαναφερθείσες περικοπές και μειώσεις, είναι, από τις ανωτέρω απόψεις, συμβατές με το Σύνταγμα. Τέλος, οι περικοπές που θεσπίσθηκαν με τις ανωτέρω διατάξεις, δεν αντίκεινται ούτε στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α., εφόσον, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, δεν κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ του γενικού συμφέροντος που τις υπαγόρευσε και των περιοριζόμενων με αυτές περιουσιακών δικαιωμάτων.

Ακολούθως, ο ν. 4051/2012, με τίτλο "Ρυθμίσεις συνταξιοδοτικού περιεχομένου και άλλες επείγουσες ρυθμίσεις εφαρμογής του Μνημονίου Συνεννόησης του ν. 4046/2012" (Α' 40), προέβλεψε νέες περικοπές για τις συντάξεις του Δημοσίου και για τις κύριες συντάξεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης που υπερέβαιναν τα 1.300 ευρώ (άρθρα 1 παρ. 1 και 6 παρ. 1, αντιστοίχως), καθώς και για τις επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν τα 250 ευρώ (άρθρο 6 παρ. 2). Περαιτέρω, με το άρθρο πρώτο παρ. ΙΑ, υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 και υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, "Εγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016" (Α' 222), προβλέφθηκαν περαιτέρω μειώσεις σε ποσοστά από 5% έως και 20%, για τις από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία συντάξεις, που υπερέβαιναν είτε αυτοτελώς είτε αθροιστικώς τα 1.000 ευρώ, για το πέραν των 1.000 ευρώ ποσό, καθώς και κατάργηση των δώρων εορτών και των επιδομάτων αδείας των συνταξιούχων των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης.

5. Επειδή, οι τελευταίες περικοπές των συντάξεων, που επήλθαν, κατ' εφαρμογή του δεύτερου Μνημονίου Συνεννόησης (ν. 4046/2012), με τους ανωτέρω νόμους 4051/2012 και 4093/2012, κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας για τον λόγο ότι δεν προηγήθηκε των

περικοπών αυτών, που θεσπίστηκαν σε συνέχεια των περιγραφόμενων ανωτέρω προηγούμενων περικοπών των συντάξεων - οι οποίες κρίθηκαν συνταγματικές - και ενώ είχε παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσης, η ειδική μελέτη που περιγράφεται στις ως άνω αποφάσεις.

Ειδικότερα, με τις αποφάσεις αυτές κρίθηκε ότι σε περιπτώσεις εξαιρετικά δυσμενών δημοσιονομικών συνθηκών δεν αποκλείεται, κατά το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, η επέμβαση του νομοθέτη για τη μείωση και των απονεμηθειών ακόμη συντάξεων εφεξής, σε κάθε περίπτωση, όμως, η περικοπή των συντάξεων δεν μπορεί να παραβιάζει τον συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση, δηλαδή, στον συνταξιούχο τέτοιων παροχών που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Προκειμένου, δε, να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις ανωτέρω συνταγματικές απόψεις, κρίθηκε ότι ο νομοθέτης, όταν λαμβάνει μέτρα συνιστάμενα σε περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών, οφείλει, ενόψει και της γενικότερης υποχρέωσής του για "προγραμματισμό και συντονισμό της οικονομικής δραστηριότητας για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης" (άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος), να έχει προβεί σε ειδική, εμπεριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη, από την οποία να προκύπτει αφενός μεν ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, ενόψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφετέρου δε ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά στο βιοτικό επίπεδο των πληττόμενων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.ά.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση.

Κατόπιν τούτων, κρίθηκε με τις ανωτέρω αποφάσεις ότι οι διατάξεις των ν. 4051/2012 και 4093/2012 που θέσπισαν τις προσβληθείσες ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας περικοπές στις συντάξεις αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4, και 106 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. και ότι είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Και τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό, με τις διατάξεις αυτές επιχειρήθηκε νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγόμενων, χωρίς να έχει προηγηθεί εμπεριστατωμένη μελέτη, με την οποία να διαπιστώνεται και να

αναδεικνύεται τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν σύμφωνη με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις που απέρρεαν, μεταξύ άλλων, από τον θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου.

Με τις ίδιες αποφάσεις 2287 και 2288/2015, οι οποίες δημοσιεύθηκαν στις 10-6-2015, το Συμβούλιο της Επικρατείας όρισε, μετά στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, αναφερόμενου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά τη δημοσίευση των αποφάσεων αυτών και ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνον για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων. Κατά συνέπεια δε, όπως ρητώς ορίζεται στις ανωτέρω αποφάσεις, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αντισυνταγματικότητας των διατάξεων αυτών για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων άλλων συνταξιούχων, που αφορούν περικοπές, βάσει των διατάξεων αυτών, συνταξιοδοτικές παροχές τους, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσης των αποφάσεων αυτών.

6. Επειδή, ακολούθως, σε συνέχεια των δεσμεύσεων τις οποίες ανέλαβε η Ελληνική Δημοκρατία με τους νόμους 4334/2015 ["Επείγουσες ρυθμίσεις για τη διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (Ε.Μ.Σ.)" (Α' 80)] και 4336/2015 ["Συνταξιοδοτικές διατάξεις - Κύρωση του Σχεδίου Σύμβασης Οικονομικής Ενίσχυσης από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας και ρυθμίσεις για την υλοποίηση της Συμφωνίας Χρηματοδότησης" (Α' 94)], στο πλαίσιο της συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας, για τη διασφάλιση της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος, θεσπίσθηκε ο ν. 4387/2016 "Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας - Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού - συνταξιοδοτικού συστήματος - Ρυθμίσεις φορολογίας εισοδήματος και τυχερών παιγνίων και άλλες διατάξεις" (Α' 85).

Περαιτέρω, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας και με τις εκεί αναφερόμενες σκέψεις κρίθηκε ότι δεν εκωλύετο ο νομοθέτης από τις 2287-8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με τις οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικές και αντίθετες προς το άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. οι επίμαχες περικοπές των ν. 4051/2012 και 4093/2012, να προβεί σε νέες ρυθμίσεις ως προς το ύψος των συντάξεων ή ακόμη και να επαναθεσπίσει τις κριθείσες ως παράνομες, κατά τα ανωτέρω, περικοπές, εφόσον ελάμβανε υπ' όψιν τα κριτήρια και ικανοποιούσε τις απαιτήσεις

που έθεσε με τις ανωτέρω αποφάσεις του το Δικαστήριο κατόπιν ερμηνείας των μνημονευθεισών συνταγματικών διατάξεων, είτε, ακόμη, διατηρώντας τη σχετική προς τούτο ευχέρειά του, να προβεί στη θέσπιση νέου ασφαλιστικού συστήματος, στο πλαίσιο του οποίου, εφόσον επέλεγε να υιοθετήσει εκ νέου τις ανωτέρω κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές των συντάξεων στο πλαίσιο του επανυπολογισμού των συντάξεων των παλαιών συνταξιούχων, όπως και έπραξε, υπεχρεούτο να αιτιολογήσει ειδικώς τον λόγο για τον οποίο ήταν τούτο αναγκαίο ενόψει της επιχειρούμενης συνολικής μεταρρύθμισης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Επίσης, κρίθηκε ότι είναι θεμιτή η επιλογή του νομοθέτη να προβεί, στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος και της ίδρυσης ενιαίου φορέα απονομής των κύριων συνταξιοδοτικών παροχών που εφαρμόζει ενιαίους κανόνες ως προς τον τρόπο υπολογισμού των απονεμόμενων στο σύνολο του πληθυσμού συντάξεων, σε επανυπολογισμό των ήδη καταβαλλόμενων κατά τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 συντάξεων.

Με την ίδια απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου κρίθηκε συμβατή με το Σύνταγμα και αιτιολογημένη η επιλογή του νομοθέτη, προκειμένου να καθορίσει τις καταβλητέες, από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016, στους ήδη κατά τη δημοσίευσή του συνταξιούχους, συντάξεις, στο πλαίσιο του επανυπολογισμού τους, να ορίσει ότι το ύψος των συντάξεων αυτών θα ανέρχεται στο ύψος στο οποίο οι συντάξεις αυτές είχαν διαμορφωθεί μετά τις περικοπές των ν. 4051/2012 και 4093/2012, οι οποίες είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Και τούτο, αφενός μεν λόγω της ουσιαστικής συνεισφοράς της συγκεκριμένης νομοθετικής επιλογής στη συγκράτηση της συνταξιοδοτικής δαπάνης και, κατ' επέκταση, στην επίτευξη του επιδιωκόμενου στόχου της διατήρησης της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, αφετέρου δε ώστε να επωμισθούν και οι παλαιοί και όχι μόνον οι νέοι συνταξιούχοι και οι νυν ασφαλισμένοι (με την θεσπιζόμενη με τον ίδιο νόμο αύξηση των εισφορών και τη μείωση των μελλοντικών συντάξεων) το βάρος της επιχειρούμενης μεταρρύθμισης, για λόγους κοινωνικής δικαιοσύνης και διαγενεακής ισότητας και αλληλεγγύης, δεδομένου ότι και αυτοί ωφελούνται εξίσου από την επιδιωκόμενη, με την επιχειρούμενη ασφαλιστική μεταρρύθμιση, διασφάλιση της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, τη διατήρηση δηλαδή της ικανότητάς του να χορηγεί συντάξεις στους υφιστάμενους και στους μελλοντικούς συνταξιούχους. Κρίθηκε, δηλαδή, συμβατή με το Σύνταγμα η ρύθμιση του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016, σύμφωνα με την οποία οι κύριες συντάξεις που καταβάλλονταν κατά τη δημοσίευση του νόμου (παλαιές συντάξεις)

θα ανέρχονται στο ύψος, στο οποίο αυτές είχαν διαμορφωθεί στις 31-12-2014 (με τις περικοπές, δηλαδή, των ν. 4051/2012 και 4093/2012).

Ειδικότερα, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας έγινε δεκτό ότι η ανωτέρω ρύθμιση, η οποία, κατ' ουσίαν, ισοδυναμούσε με εκ νέου υιοθέτηση με τον ν. 4387/2016 των περικοπών για τους ήδη συνταξιούχους κατά τη δημοσίευσή του (παλαιούς συνταξιούχους), οι οποίες είχαν κριθεί ως αντισυνταγματικές με τις αποφάσεις 2287 και 2288/2015, ήταν συνταγματικώς θεμιτή και η θέσπισή της ήταν δικαιολογημένη στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος, δηλαδή όχι ως μεμονωμένη, αυτοτελής ρύθμιση, επιφέρουσα οριζόντιες περικοπές στις ήδη καταβαλλόμενες κατά τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 συντάξεις, όπως είχε συμβεί στο παρελθόν με τη θέσπιση των περικοπών αυτών με τις σχετικές διατάξεις των ν. 4051/2012 και 4093/2012, αλλά ως ρύθμιση εντασσόμενη σε ένα ευρύτερο πλέγμα μέτρων και διαρθρωτικών αλλαγών του νέου ριζικώς αναμορφωμένου ασφαλιστικού συστήματος που θεσπίστηκε με τον ν. 4387/2016 και ως τμήμα της εισαχθείσας με αυτόν ασφαλιστικής μεταρρύθμισης, αποτέλεσμα της οποίας είναι οι μελλοντικοί συνταξιούχοι να λαμβάνουν, κατά κανόνα, μικρότερες, σε σχέση με τους παλαιούς συνταξιούχους, συνταξιοδοτικές παροχές.

Ομοίως, με την 1890/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (σκέψη 20), κρίθηκε καταρχήν συνταγματικώς θεμιτή η εκ νέου κατ' ουσίαν θέσπιση των ως άνω περικοπών στο πλαίσιο επανυπολογισμού και των επικουρικών συντάξεων. Αντιθέτως, οι ίδιες περικοπές είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προηγούμενες 2287-8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας ως απλές οριζόντιες περικοπές επιβληθείσες σε συνέχεια πολλών διαδοχικών προηγούμενων, για τον λόγο ότι, όπως εκτέθηκε ανωτέρω, δεν είχε προηγηθεί της θέσπισής τους η ειδική μελέτη που προσδιορίζουν και απαιτούν οι ανωτέρω αποφάσεις, ακριβώς επειδή οι οριζόντιες αυτές περικοπές στις καταβαλλόμενες συντάξεις αποτελούσαν τη συνέχεια πολλών προηγούμενων περικοπών.

Συνεπώς, κατά τα κριθέντα με την 1891/2019 απόφαση, η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016 είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα και δικαιολογημένη στο πλαίσιο της συνολικής μεταρρύθμισης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης που επήλθε με τον ν. 4387/2016, κατά την έννοια δε της απόφασης είναι σύμφωνη και με την Ε.Σ.Δ.Α. και, επομένως, από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 και εφεξής οι ως άνω περικοπές έχουν ως νόμιμο έρεισμα την ανωτέρω διάταξη του τελευταίου αυτού νόμου, από το χρονικό δε αυτό σημείο (12-5-2016) και εφεξής οι περικοπές αυτές είναι νόμιμες.

7. Επειδή, εξάλλου, με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, αφού επισημαίνονται τα ανωτέρω κριθέντα με την 1891/2019 απόφαση, κρίθηκε περαιτέρω ότι η θεσπισθείσα με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016 ρύθμιση, η οποία, όπως εκτέθηκε, είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα και την Ε.Σ.Δ.Α., δεν θεράπευσε την διαγνωσθείσα με τις 2287- 8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας αντισυνταγματικότητα των επιβληθεισών με τις διατάξεις των ν. 4051/2012 και 4093/2012 μειώσεων, αλλά ισχύει από τη δημοσίευση του ανωτέρω νόμου, δηλαδή από 12.5.2016 και εφεξής και όχι αναδρομικώς· δεν ανατρέχει, συνεπώς, στο χρόνο θέσπισης των ανωτέρω περικοπών και, επομένως, δεν καταλαμβάνει ρυθμιστικά και το προγενέστερο της δημοσίευσης του ν. 4387/2016 διάστημα από 1.1.2013 έως 11.5.2016 – υπό την έννοια της αναδρομικής ισχυροποίησης των επιβληθεισών με τους ανωτέρω νόμους περικοπών– για το οποίο ισχύουν τα κριθέντα με τις 2287-8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Όπως κρίθηκε δε με τις αποφάσεις αυτές, οι μειώσεις των συντάξεων που επιβλήθηκαν με τους ν. 4051/2012 και 4093/2012 αντίκεινται στο Σύνταγμα (άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4, και 106 παρ. 1 αυτού) και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Η κρίση αυτή καταλαμβάνει το χρονικό διάστημα από τη θέσπιση των μειώσεων αυτών μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, από το χρονικό δε αυτό σημείο (12.5.2016) και εφεξής οι ανωτέρω μειώσεις έχουν ως νόμιμο έρεισμα τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του τελευταίου αυτού νόμου.

Συνεπώς, οι ανωτέρω μειώσεις δεν είναι νόμιμες για το χρονικό διάστημα από τη θέσπισή τους μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (12.5.2016), ενόψει, όμως, του περιορισμού της ισχύος των αποτελεσμάτων που έθεσαν οι 2287-8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, τη διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα των επίμαχων διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012 και τη διαπιστωθείσα αντίθεσή τους προς το άρθρο 1 του Π.Π.Π., για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρόνου δημοσίευσης των αποφάσεων αυτών (από τη θέσπιση των ανωτέρω μειώσεων μέχρι 10.6.2015) μπορούν να επικαλεσθούν μόνον όσοι έχουν ασκήσει ένδικα βοηθήματα μέχρι τη δημοσίευση των αποφάσεων (10.6.2015).

Άλλωστε, με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι η διαγνωσθείσα με τις ανωτέρω 2287 - 8/2015 και 1891/2019 αποφάσεις αντίθεση προς υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις των προαναφερθεισών διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012, με τις οποίες θεσπίσθηκαν μειώσεις των

συντάξεων, δεν δύναται να θεραπευθεί με μεταγενέστερες της δημοσίευσης των νόμων αυτών μελέτες, όπως είναι οι μελέτες που συνοδεύουν τον μεταγενέστερο ν. 4387/2016, για το χρονικό διάστημα από τη θέσπισή τους έως 11.5.2016. Τέλος, με την ανωτέρω 1439/2020 απόφαση κρίθηκε ότι ο χρονικός περιορισμός της ισχύος των αποτελεσμάτων που έθεσαν οι 2287-8/2015 αποφάσεις δεν αφορά μόνο στη διαπίστωση της αντίθεσης προς το Σύνταγμα των διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012, αλλά καταλαμβάνει και τη διαπιστωθείσα αντίθεση αυτών προς το άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α..

8. Επειδή, τέλος, στο άρθρο 114 του ν. 4714/2020 (Α' 148/31-7-2020), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 34 ν. 4734/2020 (Α' 196/8-10-2020), ορίζονται τα εξής: "1. Ποσά, τα οποία αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α' 40), της υπ' αρ. 476/28.2.2012 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (Β' 499) και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (Α' 185), καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. 2. Τα καταβαλλόμενα ποσά της παρ. 1 είναι ανεκχώρητα και ακατάσχετα στα χέρια του Δημοσίου ή τρίτων, κατά παρέκκλιση κάθε γενικής και ειδικής διάταξης, δεν δεσμεύονται και δεν συμψηφίζονται με βεβαιωμένα χρέη προς τη Φορολογική Διοίκηση και το Δημόσιο εν γένει, τους Δήμους, τις Περιφέρειες, τα Ασφαλιστικά Ταμεία ή τα Πιστωτικά Ιδρύματα. Κατά την καταβολή των ποσών της παρ. 1 δεν διενεργείται παρακράτηση φόρου, σύμφωνα με το άρθρο 60 του ν. 4172/2013 (Α' 167), ούτε παρακράτηση ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης, σύμφωνα με την παρ. 6 του άρθρου 43Α του ν. 4172/2013. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων ρυθμίζονται ο τρόπος, η διαδικασία και οι λεπτομέρειες καταβολής των προς επιστροφή ποσών, η οποία ολοκληρώνεται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2020. 4. Με την καταβολή των ποσών της παρ. 1 οι αξιώσεις των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα για ποσά που αντιστοιχούν σε περικοπές, μειώσεις και καταργήσεις κύριων, επικουρικών συντάξεων, επιδομάτων αδείας και εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.6.2015 έως τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, δυνάμει του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012, αποσβένονται. 5. Η παρ. 4 δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων δίκες κατά τον χρόνο της δημοσίευσης του παρόντος, ως προς τις αξιώσεις που υπερβαίνουν το καταβαλλόμενο ποσό της παρ. 1".

9. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Οι ενάγοντες, συνταξιούχοι των εναγόμενων ταμείων, έχουν υποστεί, κατ'

εφαρμογή των μνημονιακών ρυθμίσεων διαδοχικές μειώσεις στις συνταξιοδοτικές τους αποδοχές (κύριες και επικουρικές). Με την κρινόμενη δε αγωγή, όπως αυτή αναπτύσσεται με το νομοτύπως κατατεθέν στις 26.5.2021 υπόμνημα, ζητείται να υποχρεωθούν τα εναγόμενα να τους καταβάλουν το ποσό των 6.000 ευρώ και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτών να καταβάλουν στους ενάγοντες, νομιμοτόκως, από το τέλος κάθε μήνα κατά τον οποίο επεβλήθη η περικοπή των συντάξεών τους, άλλως από την επίδοση της αγωγής, τα ειδικότερα αναφερόμενα (για τα πέρα των 6.000 ευρώ) στο δικόγραφο της αγωγής για κάθε έναν από αυτούς, ποσά, που αντιστοιχούν στις περικοπές που επιβλήθηκαν, κατά το χρονικό διάστημα από 10.6.2015 έως 30.3.2017, (και όπως περιορίστηκε το χρονικό διάστημα αυτό με το από 26.5.2021 υπόμνημά τους, από 10.6.2015 έως 12.5.2016), στις κύριες και επικουρικές τους συντάξεις, κατ' εφαρμογή των αντισυνταγματικών, κατά τους ισχυρισμούς τους, διατάξεων των άρθρων 6 του ν. 4051/2012 και πρώτο παρ. ΙΑ, υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 και υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012. Τέλος, ζητούν το ποσό των 500 ευρώ έκαστος ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από την ανωτέρω αιτία. Ειδικότερα, με την κρινόμενη αγωγή προβάλλεται ότι οι ανωτέρω διατάξεις είναι ανίσχυρες ως αντίθετες στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 21 παρ. 1, 2, 3 και 6, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α..

10. Επειδή, αντιθέτως, το δεύτερο εναγόμενο ν.π.δ.δ. Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (ήδη e – Ε.Φ.Κ.Α.), με τα έγγραφα απόψεών του ζητεί την απόρριψη της αγωγής και επικαλείται, μεταξύ άλλων, το σκεπτικό των προαναφερόμενων 2287, 2288/2015, 1891/2019 και 1439/2020 αποφάσεων της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Τέλος, αμφισβητεί τα ποσά που αιτούνται οι ενάγοντες, προσκομίζοντας πίνακα με τις κρατήσεις που διενεργήθηκαν στις επικουρικές συντάξεις τους, διακριτά κατά νόμο, για το διάστημα από 7ος 2015 έως 5ος 2016, ενώ με την συμπληρωματική έκθεση απόψεων προβάλλει ότι κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 114 του ν.4714/2020 και 33 του ν.4734/2020 τα ποσά που επεστράφησαν στους συνταξιούχους ταυτίζονται με τις περικοπές και τις μειώσεις των κύριων συντάξεων, οι οποίες επεβλήθησαν δυνάμει των διατάξεων των νόμων 4051 και 4093/2012, το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016.

Εξάλλου, μεταξύ των στοιχείων που προσκομίζονται με το διοικητικό φάκελο περιλαμβάνονται και τα εξής: 1) αντίγραφα συγκεντρωτικών πινάκων πληρωμών για κάθε έναν από τους ενάγοντες στους οποίους καταγράφονται τα ακαθάριστα ποσά συντάξεων, οι αντιστοιχούσες σε αυτά κρατήσεις (μεταξύ άλλων και των ν.4051/2012 και ν.4093/2012) και τα πληρωτέα ποσά χρονικού διαστήματος 7ος/2015 έως 5ος/2016 και 2) επισυναπτόμενοι στην ως άνω έκθεση απόψεων, Πίνακες (Πίνακας 1 και Πίνακας 2) στους οποίους

αποτυπώνονται τα συνταξιοδοτικά στοιχεία των εναγόντων και τα ποσά των μειώσεων που έγιναν κατά τις πληρωμές των συντάξεών τους κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα, ειδικότερα, στον Πίνακα 2 όπου καταγράφονται σε στήλες τα ποσά των περικοπών ανά νομοθέτημα για το προαναφερθέν χρονικό διάστημα (στήλη «ν.4051/2012», στήλη «ν.4093/2012» κλπ.).

11. Επειδή, με βάση τα ανωτέρω δεδομένα και σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν ανωτέρω στις σκέψεις 4 έως 7 της παρούσας, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε, καταρχήν, συνταγματικώς θεμιτή και σύμφωνη με την Ε.Σ.Δ.Α. η εκ νέου κατ' ουσίαν θέσπιση των ως άνω περικοπών στο πλαίσιο επανυπολογισμού κύριων συντάξεων με τις διατάξεις του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016, και, επομένως, από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 στις 12.5.2016 και εφεξής, οι ως άνω περικοπές έχουν ως νόμιμο έρεισμα τις ανωτέρω διατάξεις του τελευταίου αυτού νόμου, από το χρονικό δε αυτό σημείο και εφεξής οι περικοπές αυτές είναι νόμιμες.

Περαιτέρω, με την 1890/2019 απόφαση του Σ.τ.Ε. κρίθηκε ότι οι διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 96 του ν. 4387/2016, καθώς και οι κατ' εξουσιοδότηση αυτών προεκτεθείσες δύο αποφάσεις του Υφυπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης (σχετικές με τον καθορισμό των τεχνικών παραμέτρων των παροχών του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. και την αναπροσαρμογή των υπ' αυτού καταβαλλόμενων συντάξεων) αντίκεινται στα άρθρα 106 παρ. 1 και στα άρθρα 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5 και 25 παρ. 1 Συντάγματος (αρχή της αναλογικότητας, έκφανση της οποίας αποτελεί και η αρχή της ανταποδοτικότητας), λόγω έλλειψης οποιασδήποτε αναλογιστικής μελέτης, η οποία να προκύπτει ότι είχε εκπονηθεί πριν από την ψήφιση του νόμου και να τεκμηριώνει τη βιωσιμότητα του κλάδου επικουρικής ασφάλισης του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.. Πλην, όμως, ορίστηκε ως χρόνος έναρξης του ακυρωτικού αποτελέσματος ο χρόνος δημοσίευσής τους, ήτοι η 4η.10.2019.

Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016 ισχύει για το μέλλον, ενώ για τον ίδιο λόγο και η διάταξη του άρθρου 96 του αυτού ως άνω νομοθετήματος δεν ανατρέχει σε χρόνο πριν από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016. Συνεπώς, δεν υπάρχει αγωγή αξίωση κατά των εναγομένων (ήδη ε – Ε.Φ.Κ.Α.), για την καταβολή αποζημίωσης στους ενάγοντες, ισόποσης με τις εν λόγω περικοπές, για το χρονικό διάστημα από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (12.5.2016) και εφεξής (πρβλ. ΣτΕ 1441 – 1443/2020).

Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι, μη νομίμως περιορίσθηκαν, κατ' εφαρμογή των διατάξεων ν.4051/2012 και ν.4093/2012, οι συνταξιοδοτικές παροχές των εναγόντων, ως προς τη κύρια και επικουρική σύνταξή τους, μόνο κατά το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016, κατά τα εν μέρει βασίμως προβαλλόμενα με την κρινόμενη αγωγή. Ως εκ τούτου, οι ενάγοντες δικαιούνται, καταρχήν, να λάβουν για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016 τα ποσά που αντιστοιχούν στην περικοπή των κύριων και επικουρικών συντάξεων που έλαβαν χώρα με την εφαρμογή των προαναφερθέντων διατάξεων.

12. Επειδή, όσον αφορά στα ποσά που δικαιούνται οι ενάγοντες κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα από τον Ε.Φ.Κ.Α. (ήδη e-Ε.Φ.Κ.Α.), ως προς την κύρια σύνταξή τους, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ότι όπως προβάλλουν με το ανωτέρω υπόμνημά τους, και συνομολογείται, άλλωστε, και με το 160783/7.5.2021 συμπληρωματικό έγγραφο απόψεων του δεύτερου εναγομένου ν.π.δ.δ. Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (ήδη e – Ε.Φ.Κ.Α.), δυνάμει του άρθρου 34 παρ. 1 του ν. 4734/2020 και της κατ' εξουσιοδότησης αυτού εκδοθείσας υ.α. φ.11321/35005/1528/14.10.2020 έχουν εξοφληθεί από το πρώτο εναγόμενο τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές που επιβλήθηκαν επί της κύριας συντάξεώς τους και αφορούν στο χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016.

Κατόπιν τούτων και συμφώνως με τα οριζόμενα στο άρθρο 142 του Κ.Δ.Δ., περί κατάργησης της δίκης σε περίπτωση που εκλείψει το αντικείμενό της, το Δικαστήριο κρίνει ότι η παρούσα δίκη πρέπει να κηρυχθεί κατηργημένη ως προς την αξίωση των εναγόντων να υποχρεωθεί το πρώτο εναγόμενο να καταβάλει σε καθένα από αυτούς το ποσό των 6.000 ευρώ και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του ίδιου ν.π.δ.δ. να τους καταβάλει τα πέραν των 6.000 ευρώ ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές της κύριας σύνταξής τους κατά το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016, ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 275 παρ. 3 του αυτού Κώδικα, σε περίπτωση κατάργησης της δίκης δεν καταλογίζονται δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατά το μέρος που αφορά στην παρεπόμενη απαίτηση των εναγόντων, δηλαδή στην απαίτηση για την καταβολή των αναλογούντων τόκων επί των ποσών που ήδη, κατά τα προαναφερθέντα, αυτοί έλαβαν, η δίκη διατηρεί το αντικείμενό της, καθ' όσον η οικεία αξίωση των εναγόντων δεν έχει αποσβεστεί με την καταβολή των ποσών που αντιστοιχούν στις κύριες συντάξεις τους, διότι η κρινόμενη αγωγή ήταν εκκρεμής κατά τον χρόνο δημοσίευσης του ν. 4714/2020 και της σχετικής Κ.Υ.Α. χωρίς να προβλέπεται η κατάργηση των εκκρεμών δικών (βλ. Α contrario Σ.τ.Ε. 3613/2013 σκ.10).

Κατόπιν τούτου, το Δικαστήριο κρίνει, κατ' αποδοχή ως βάσιμης της σχετικής αξίωσης των εναγόντων, ότι πρέπει να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Φορέας να καταβάλει

στους ενάγοντες νόμιμους τόκους (επιδικίας) επί των ποσών σύνταξης που τους καταβλήθηκαν, αναφορικά με το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016, από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής, στις 16.5.2018 (βλ. έκθεση επίδοσης), έως την ημερομηνία καταβολής των σχετικών ποσών με βάση την προαναφερόμενη ΚΥΑ με επιτόκιο 6%, κατ' άρθρο 21 του κανονιστικού διατάγματος της 26.06/10.7.1944 «Περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» (Α' 139) και έως τις 30.4.2019, ενώ, από 1.5.2019 και έως την πλήρη εξόφληση, με επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν.4607/2019 (Α' 65/24.04.2019 – πρβλ. Δ.Εφ.Αθ. 2233/2020).

11. Επειδή, περαιτέρω, όσον αφορά στα ποσά που δικαιούνται οι ενάγοντες κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα από το Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (νυν e-Ε.Φ.Κ.Α.), ως προς την επικουρική τους σύνταξη, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τον πίνακα κρατήσεων των επικουρικών συντάξεων τους από 1.7.2015 έως 31.5.2016, που προσκομίζει το εναγόμενο, κρίνει ότι η αξίωση ανέρχεται για κάθε έναν από αυτούς στα εξής ποσά :

Για τον 1ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει 4093/2012),

για τον 2ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 4ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.248,66 ευρώ (δεδομένου ότι το Δικαστήριο, δεσμευόμενο από το αίτημα της αγωγής, ενόψει της διάταξης του άρθρου 80 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ., υποχρεούται να αναγνωρίσει τη σχετική αξίωση κατά το ανωτέρω μικρότερο ποσό),

για τον 6^ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 7ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 8ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 9ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 12ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 13ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.630,84 ευρώ (1.027,29 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 603,55 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 15ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.898,84 ευρώ (1.147,63 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 751,21 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 16ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 348,59 ευρώ (128,59 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 220,00 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 18ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.298,04 ευρώ (877,91 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 420,13 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 19ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.707,53 ευρώ (1.067,22 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 640,31 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 20ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 327,69 ευρώ (107,69 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 220,00 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 21ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.855,70 ευρώ (1.159,84 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 695,86 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 22ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.798,94 ευρώ (1.124,31 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 674,63 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 24ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 25ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.897,03 ευρώ (1.666,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 26ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.583,01 ευρώ (989,34 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 593,67 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 28ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 29ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.789,92 ευρώ (1.118,70 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 671,22 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 30ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.787,92 ευρώ (1.116,94 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 670,12 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 31ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 32ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 33ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.994,35 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 827,47 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 34ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 35ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 36ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 38ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 2.096,27 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 929,39 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 39ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.667,27 ευρώ (1.042,03 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 625,24 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 40ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.758,79 ευρώ (1.099,23 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 659,56 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 41ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.307,57 ευρώ (934,01 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 373,56 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 42ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 43ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.769,68 ευρώ (1.106,05 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 663,63 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 44ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.403,85 ευρώ, (δεδομένου ότι το Δικαστήριο, δεσμευόμενο από το αίτημα της αγωγής, ενόψει της διάταξης του άρθρου 80 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ., υποχρεούται να αναγνωρίσει τη σχετική αξίωση κατά το συγκεκριμένο μικρότερο ποσό),

για τον 46ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.026,19 ευρώ (733,04 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 293,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για την 47η ενάγουσα στο συνολικό ποσό των 1.026,19 ευρώ (733,04 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 293,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012),

για τον 48ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 991,76 ευρώ (708,40 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 283,36 ευρώ βάσει ν. 4053/2012) και

για τον 49ο ενάγοντα στο συνολικό ποσό των 1.867,03 ευρώ (1.166,88 ευρώ βάσει ν.4051/2012 και 700,15 ευρώ βάσει ν. 4053/2012).

Τα προαναφερθέντα δε ποσά οφείλει ο εναγόμενος Φορέας νομιμοτόκως, ήτοι με επιτόκιο 6%, κατ' άρθρο 21 του κανονιστικού διατάγματος της 26.06/10.07.1944 «Περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» (Α' 139), από την επίδοση της αγωγής στο εναγόμενο, με επιμέλεια των εναγόντων, στις 16.5.2018 (βλ. την έκθεση επιδόσεως), κατ' άρθρο 75 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ. (όπως η παράγραφος 2 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010, Α' 213), και έως τις 30.4.2019, ενώ, από 1.5.2019 και έως την πλήρη εξόφληση,

με επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν.4607/2019 (Α' 65/24.4.2019 – πρβλ. Δ.Εφ.Αθ. 2233/2020).

Τέλος, όσον αφορά το κονδύλιο για τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο, αφού λόγω του περιουσιακού χαρακτήρα της διαφοράς η καταβολή σε αυτούς των ένδικων περικοπών (κύριας και επικουρικής σύνταξης) αποκατάστησε την ενδεχόμενη ηθική τους βλάβη.

12. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αγωγή θα πρέπει να απορριφθεί κατά το μέρος που αφορά τους 3ο, 5ο, 11ο, 14ο, 23ο, 27ο, 37ο και 40ο των εναγόντων, να απαλλαγούν, όμως, αυτοί από τη δικαστική δαπάνη των εναγομένων.

Περαιτέρω, η δίκη να καταργηθεί ως προς τις αξιώσεις των εναγόντων να τους καταβληθούν τα ποσά των περικοπών της κύριας σύνταξης τους που επιβλήθηκαν δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ, υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 του ν.4093/2012 και αφορούν στο χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016, ενώ δεν καταλογίζονται δικαστικά έξοδα κατά το μέρος αυτό (άρθρο 275 παρ. 3 του Κ.Δ.Δ.).

Κατά τα λοιπά η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να υποχρεωθεί ο πρώτος εναγόμενος Φορέας (ήδη ε – Ε.Φ.Κ.Α.), να καταβάλει στους ενάγοντες τους νόμιμους τόκους επί των ποσών που καταβλήθηκαν για την ανωτέρω αιτία. Κατά το μέρος δε που αφορά τις αξιώσεις των εναγόντων κατά του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (ήδη ε – Ε.Φ.Κ.Α.) η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτού να καταβάλει στους ενάγοντες, νομιμοτόκως, τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας ποσά, ενώ τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ του Κ.Δ.Δ.).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτει την αγωγή ως προς τους

Απαλλάσσει τους ανωτέρω ενάγοντες από τη δικαστική δαπάνη των εναγομένων, πλέον ε – Ε.Φ.Κ.Α..

Καταργεί, κατά το αιτιολογικό, τη δίκη ως προς το κεφάλαιο των αξιώσεων των εναγόντων για καταβολή των ποσών που αντιστοιχούν στις περικοπές της κύριας σύνταξής τους για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 12.5.2016.

Υποχρεώνει τον Ε.Φ.Κ.Α. (ήδη ε – Ε.Φ.Κ.Α.) να καταβάλει στους ενάγοντες τους νόμιμους τόκους επί των ποσών που αντιστοιχούν στις περικοπές της σύνταξής τους που τους καταβλήθηκαν με βάση την προαναφερόμενη Κ.Υ.Α. όσον αφορά το χρονικό διάστημα

από 11.6.2015 έως 12.5.2016, με επιτόκιο 6% από την επίδοση της αγωγής, στις 16.5.2018, και έως τις 30.4.2019, ενώ, από 1.5.2019 και έως την ημερομηνία εξόφλησης των εν λόγω ποσών, με επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει το εναγόμενο Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π (ήδη e -ΕΦΚΑ) να καταβάλει στον 1ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 2ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 4ο το ποσό των χιλίων διακοσίων σαράντα οκτώ ευρώ και εξήντα έξι λεπτών (1.248,66), στον 6ο το ποσό το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 7ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 8ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 9ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 12ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 13ο το ποσό των χιλίων εξακοσίων τριάντα ευρώ και ογδόντα τεσσάρων λεπτών (1.630,84), στον 15ο ενάγοντα το ποσό χιλίων οκτακοσίων ενενήντα οκτώ ευρώ και ογδόντα τεσσάρων λεπτών (1.898,84), στον 16ο το ποσό των τριακοσίων σαράντα οκτώ ευρώ και πενήντα εννέα λεπτών (348,59), στον 18ο το ποσό των διακοσίων ενενήντα οκτώ ευρώ και τεσσάρων λεπτών (1.298,04), στον 19ο το ποσό των χιλίων επτακοσίων επτά ευρώ και πενήντα τριών λεπτών (1.707,53), στον 20ο το ποσό των τριακοσίων είκοσι επτά ευρώ και εξήντα εννέα λεπτών (327,69), στον 21ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων πενήντα πέντε ευρώ και εβδομήντα λεπτών (1.855,70), στον 22ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων επτακοσίων ενενήντα οκτώ ευρώ και ενενήντα τεσσάρων λεπτών (1.798,94), στον 24ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 25ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 26ο το ποσό των χιλίων πεντακοσίων ογδόντα τριών ευρώ και ενός λεπτού (1.583,01), στον 28ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 29ο το ποσό των χιλίων επτακοσίων ογδόντα εννέα ευρώ και ενενήντα δύο λεπτών (1.789,92), στον 30ο το ποσό των χιλίων επτακοσίων ογδόντα επτά ευρώ και έξι λεπτών (1.787,06), στον 31ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 32ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 33ο το ποσό των χιλίων εννιακοσίων ενενήντα τεσσάρων ευρώ και τριάντα πέντε λεπτών (1.994,35), στον 34ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 35ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών

λεπτών (1.867,03), στον 36ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 38ο το ποσό των δύο χιλιάδων ενενήντα έξι ευρώ και είκοσι επτά λεπτών (2.096,27), στον 39ο το ποσό των χιλίων εξακοσίων εξήντα επτά ευρώ και είκοσι επτά λεπτών (1.667,27), στον 40ο το ποσό των χιλίων επτακοσίων πενήντα οκτώ ευρώ και εβδομήντα εννέα λεπτών (1.758,79), στον 41ο το ποσό των χιλίων τριακοσίων επτά ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (1.307,57), στον 42ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03), στον 43ο το ποσό των χιλίων επτακοσίων εξήντα εννέα ευρώ και εξήντα οκτώ λεπτών (1.769,68), στον 44ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων τετρακοσίων τριών ευρώ και ογδόντα πέντε λεπτών (1.403,85), στον 46ο το ποσό των χιλίων είκοσι έξι ευρώ και δεκαεννέα λεπτών (1.026,19), στην 47η το ποσό των εννιακοσίων ενενήντα ενός ευρώ και εβδομήντα έξι λεπτών (991,76), στον 48ο το ποσό των χιλίων οκτακοσίων εξήντα επτά ευρώ και τριών λεπτών (1.867,03) και στον 49ο ενάγοντα το ποσό των χιλίων πεντακοσίων πέντε ευρώ και σαράντα έξι λεπτών (1.505,46), με επιτόκιο 6% από την επίδοση της αγωγής, στις 16.5.2018, και έως τις 30.4.2019, ενώ, από 1.5.2019 και έως την πλήρη εξόφληση, με επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019.

Απορρίπτει την αγωγή κατά τα λοιπά.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 12^{ης} Νοεμβρίου 2021.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ